

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/138/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7115229176
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Veščičíková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7115229176.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Veščičíkovej a členiek senátu JUDr. Viery Bodnárovej a JUDr. Dany Popovičovej v spore žalobcu L. U., O.. XX. X. XXXX, Z. V. M., M. O. X., Z. Č. E., G.Á. X, zast. JUDr. Jaroslavom Homzom ,advokátom, Advokátska kancelária, Košice, Moyzesova 46, proti žalovanej Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu škody, o odvolaní žalobcu proti rozsudku 13C/383/2015-154 zo 17. 1. 2018 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Stranám náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) rozsudkom I. žalobu zamietol a II. žalovanej priznal právo na náhradu trov konania voči žalobcovi vo výške 100%.

2. Žalobca sa žalobou voči žalovanej domáhal zaplataenia nemajetkovej ujmy vo výške 11 450 eur s 5,5 % ročným úrokom z omeškania od 15. 5. 2013 do zaplataenia, na tom skutkovom a právnom základe, že uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, Úradu justičnej a kriminálnej polície z XX.X.XXXX, ČVS: ORP-366/1-OVK-K1-2005 voči nemu bolo vznesené obvinenie pre trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1, 2 písm. c/ Trestného zákona, za trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 215 ods. 1 písm. a/, písm. e/ ods. 2 písm. d/ Trestného zákona. Uznesením Okresného súdu Košice I zo dňa 21. 4 .2005 sp. zn. 5Tp/47/05 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 27. 7. 2005 sp. zn. 2Tpo/117/05 bol vzatý do väzby z dôvodov podľa § 67 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku s tým, že väzba začala plynúť dňa 18. 4.2 005 o 20:52 hod. a vykonával ju v Ústave na výkone väzby v Košiciach. Dňa 14. 10. 2005 bola na neho Okresnou prokuratúrou Košice I podaná obžaloba pre pokračujúci trestný čin vydierania a trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby. Uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 9. 1. 2006 sp. zn. 8Tos/75/05 v spojení s uznesením Okresného súdu Košice I zo dňa 21. 12. 2005 sp. zn. 7T/101/05 bol prepustený z väzby na slobodu, pričom väzba trvala od 18. 4. 2005 do 9. 1. 2006. Rozsudkom Okresného súdu Košice I zo dňa 7. 6. 2012 sp. zn. 7T/101/2005 bol podľa § 226 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Košice I v celom rozsahu oslobodený, nakoľko nebolo dokázané, že sa stali skutky, pre ktoré bol stíhaný. Žalobca poukázal na § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Peňažný nárok si žalobca uplatňoval podľa § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z., ktorý upravuje prípady, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením , vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, kedy sa uhrádza aj nemajetková ujma, ak ju nie je možné uspokojiť inak. Žalobca poukázal, že on bol v celom rozsahu oslobodený spod obžaloby. Mal za potrebné v jeho prípade vychádzať z

toho, že čin kladený mu za vinu v zmysle obžaloby nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté a preto utrpel ujmu, ktorú by ako poškodený mal mať nahradenú. Tvrdil, že rozhodnutím o väzbe mu bola spôsobená škoda, ktorú si uplatnil žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 6. 12. 2012 na Ministerstve spravodlivosti SR, ktoré predmetnú žiadosť posúdilo ako nedôvodnú a oznámenie o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody bolo doručené jeho právnenému zást. 14. 5. 2013. Žalobca poukázal na to, že skutočnosť, že bol rozhodnutím súdu vzatý do väzby a bolo voči nemu vedené trestné stíhanie, má následky v jeho osobnom ako aj v profesionálnom živote. Tvrdil, že pred vzatím do väzby bol pracovne činný, zarábala si na svoje živobytie a viedol riadny život, že väzba spôsobila jemu, ako i jeho rodine a blízkym značné útrapy. Jeho takmer 9- mesačné väzobné stíhanie mu spôsobilo enormné psychické problémy, ktoré má aj doteraz. Aj vďaka väzobnému stíhaniu bol v mieste svojho trvalého bydliska odcudzovaný širokou verejnosť a taktiež aj svojimi príbuznými. Odsudzovanie susedov a okoloidúcich pretrváva dodnes aj napriek tomu, že bol spod obžaloby okresného prokurátora v celom rozsahu oslobodený. Taktiež poukázal na dĺžku trestného stíhania, ktoré trvalo viac ako 7 rokov, počas ktorých žil v neustálom strachu a v neistote. Najviac aj v súčasnosti musí neustále znášať pohrdané a povýšenecké správanie voči nemu. Vzhľadom na ujmu, ktorá mu bola spôsobená rozhodnutím o väzbe, si uplatňoval nemajetkovú ujmu vo výške 11 450 eur s poukazom na § 17 ods. 4 cit. zák. Zároveň si uplatňoval aj úrok z omeškania vo výške 5,5 % ročne odo dňa 15. 5. 2013 do zaplatenia, pričom uvedený dátum je dňom nasledujúcim po dni, kedy bolo jeho právnenému zást. doručené oznámenie Ministerstva spravodlivosti SR o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody zo 7. 5. 2013.

3. Z uznesenia vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, Úradu justičnej a kriminálnej polície č. ČVS: ORP-366/1-OVK-K1-2005 z 18. 4. 2005 súd zistil, že týmto uznesením začalo trestné stíhanie žalobcu za trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1, 2 písm. c/ Trestného zákona za trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 215 ods. 1 písm. a/, písm. e/ ods. 2 písm. d) Trestného zákona. Na podklade zistených skutočností bol dostatočne odôvodnený záver, že 5. 2. 2005 v presne nezistenom čase z presne nezisteného miesta zavola z mobilného telefónu č. XXXXXXXXXXXX na mobilný telefón svojej bývalej manželky C. U., H. D. K.. Š. I. I. N., W.: M. XXX N., bielej farby, v ktorom telefonáte sa jej vyhrážal, že ak mu nedá auto, ktorého majiteľom je leasingová spoločnosť Volkswagen Bratislava, lebo chce robiť taxikára a nemá z čoho žiť a keď mu povedala, že auto mu nedá, povedal jej, že keď ho nezoberie ku sebe taxikovať a dovoliť mu, aby aj on stál taxikom na jej prenajatom mieste, tak on to potom zariadi, že skončí aj ona s taxikovaním a pošle nejakých ľudí na ňu, aby jej ublížili, pričom mu C. U. zo strachu auto dala a dovoľila parkovať na jej prenajatom parkovisku, - dňa XX. X. XXXX X. Č. D. XX:XX hod. z presne nezisteného miesta zavola z mobilného telefónu č. XXXXXXXXXXXX na mobilný telefón svojej bývalej manželky C. U., pričom jej povedal, že je M., lebo mu zobrala auto (D. zn. Š. I. N., W.: M. XXX N., bielej farby), za čo zdochne a prestane taxikovať, a že ak mu auto nedonesie späť, narobí jej problémy, pretože u neho nie je problém, aby ju dal dolámať, a že dostane aj nôž pod krk, pričom jej taktiež povedal, že zdochne, - dňa XX. X. XXXX X. Č. XX:XX hod. X. M. telefonicky zavola z presne nezisteného miesta z mobilného telefónu č. XXXXXXXXXXXX bývalej manželke C. U., ktorej potom, ako mu povedala, že mu neodovzdá D. K.. Š. I. N., W.: M. XXX N., ktorého je užívateľkou, začal vulgárne nedávať a vyhrážať sa jej usmrtením a ťažkým ublížením na zdraví, pričom uvedené vyhrážky viackrát zopakoval v snahe donútiť ju, aby mu vydala do užívania vyššie označené auto, - od mesiaca január 2001 až doposiaľ, v rodinnom dome na ul. U. XX X. M. obmedzoval C. U., ako aj jej deti L. V. R. P. U. tým, že im nedovoľoval chodiť von a to z dôvodu, že deťom dával tzv. zaracha a C. U. z dôvodu, že musí byť doma, keď príde nečakane domov, pretože mu musí dať najesť, taktiež ju ponižoval, a to tým, že jej vulgárne nadával a zhruba raz za tri mesiace ju fyzicky napádal tak, že ju udieral päťami do tváre a vlasatej časti, pričom jej nespôsoboval zrazenia vyžadujúce si práceneschopnosť, pričom takto konal aj po rozvode v roku 2002, nakoľko s nimi býval naďalej v jednej domácnosti, čím takto menovaným spôsoboval fyzické a hlavne psychické utrpenie po dlhší čas. - obvinený L. T. Y. XX. X. XXXX X. Č. D. XX:XX hod. z presne nezisteného miesta zavola z mobilného telefónu č. XXXXXXXXXXXX na mobilný telefón C. U., ktorej sa opakovane vyhrážal okrem iného aj slovami: „C., vráť mu (obv. L.. U.Á.) auto, lebo ťa dám rozsekať na kúsky. Vieš čo je to na kusy? Varujem ťa, C.. Zašla si veľmi ďaleko. Daj si veľký pozor, čo urobíš, doteraz mi to bolo jedno, či pôjdeš na políciu!“, čím sa snažil poškodenú C. U. donútiť k tomu, aby vydala obvinenému L. U. osobné motorové vozidlo zn. Š. I. N., W.: M. XXX N., ktorého je oprávnenou užívateľkou. V odôvodnení tohto uznesenia sa uvádza, že na základe ústneho trestného oznámenia C. U. bolo zistené a dostatočne preukázané, že žalobca a L. T. sa dopustili konania na mieste a spôsobom tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia. Ďalej sa v tomto odôvodnení uvádzalo, že žalobca svojím konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty trestných činov vydierania

podľa § 9 ods. 2 k § 135 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona tým, že iného hrozbou násilia a inej ťažkej ujmy, aby niečo konal a taký čin spáchal na osobe blízkej a týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 215 ods. 1 písm. a/, písm. e/, ods. 2 písm. d/ Trestného zákona tým, že blízke osoby po dlhší čas týral spôsobujúc im fyzické a psychické utrpenia najmä údermi, ponižovaním, vyvolávaním strachu a neodôvodneným obmedzovaním v prístupe k majetku (osobného motorového vozidla). Z uznesenia Okresného súdu Košice I sp. zn. 5Tp/47/05 zo dňa 21. 4. 2005 súd zistil, že týmto uznesením dňa 21. 4. 2005 bol vzatý žalobca do väzby s tým, že u neho začala táto väzba plynúť dňom 18. 4. 2005 od 20:52 hod. a mala sa vykonať v Ústave na výkon väzby a v ústave na výkon trestu odňatia slobody v Košiciach. V odôvodnení tohto uznesenia súd poukázal na skutky uvedené v uznesení o vznesení obvinenia voči žalobcovi, pričom uviedol, že prokurátor Okresnej prokuratúry Košice I podal dňa 20. 4. 2005 návrh na vzatie obvineného (žalobcu) do väzby, ktorú zdôvodnil tým, že obvinený bol už v minulosti súdne trestaný, pričom spáchať mal trestný čin v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia. Po preskúmaní vyšetrovacieho spisu, návrhu prokurátora ako aj po výsluchu obvineného súd dospel k záveru, že v prípade obvineného (žalobcu) sú dané formálne i materiálne podmienky na jeho vzatie do väzby. Súd poukázal aj na to, že vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru Košice I, Úradu justičnej a kriminálnej polície postupoval správne pri vznesení obvinenia pre trestný čin vydierania, pretože z doteraz zhromaždených dôkazných materiálov resultuje dôvodný predpoklad, že obvinený (žalobca) tak ako je to uvedené vo výrokovvej časti uznesenia vyšetrovateľa o vznesení obvinenia bude pokračovať v trestnej činnosti. Súd v odôvodnení vyslovil záver, že sú dané dôvody väzby podľa § 67 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Podľa tohto dôvodu môže byť vzatý do väzby len vtedy obvinený, ak sú tu konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú obavu, že bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil. Súd konštatoval v tomto uznesení, že obvinený /žalobca/ bol doposiaľ jedenkrát súdne trestaný a to trestným rozkazom Okresného súdu Košice I sp. zn. 2T/253/02 zo dňa 30. 8. 2002 za trestný čin podľa § 250 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov, ktorého výkon bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu do 1. 10. 2005. Uvedené skutočnosti u žalobcu, ako aj charakter trestnej činnosti kedy sa trestného činu vydierania dopustil 3 skutkami v časovom rozpätí od 5. 2. 2005 do 18. 4. 2005, podľa názoru súdu dostatočne konkrétne odôvodňovali obavu, že v prípade prepustenia na slobodu by obvinený mohol pokračovať v trestnej činnosti. Voči tomuto uzneseniu o vzatí väzby žalobca podal sťažnosť, ktorá bola uznesením Krajského súdu sp. zn. 2Tpo/117/05 zo dňa 27. 7. 2005 zamietnutá. Z uznesenia Okresného súdu Košice I sp. zn. 7T/101/2005 zo dňa 21. 12. 2005 súd zistil, že obžalovaný L. U. (žalobca) bol prepustený z väzby na slobodu a súd prijal podľa § 73 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku prijal jeho písomný sľub. Zároveň mu súd uložil povinnosť oznámiť súdu zmenu miesta pobytu. V odôvodnení uvedeného uznesenia sa uvádza, že je potrebné konštatovať, že väzobné dôvody vyjadrené v § 67 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku (obava z pokračovania v trestnej činnosti) u obžalovaného naďalej pretrvávajú, súd však vzhľadom na okolnosti prejednávaneho prípadu, ako aj na osobu obžalovaného, považoval jeho sľub za dostatočnú náhradu väzby a preto rozhodol o jeho prepustení z väzby na slobodu. Voči tomuto uzneseniu podal okresný prokurátor sťažnosť, o ktorej rozhodol Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 8Tos/75/05 dňa 9. 1. 2006 tak, že zamietol sťažnosť okresného prokurátora. V odôvodnení tohto uznesenia Krajský súd poukázal, že sa stotožnil so správnymi a zákonnými dôvodmi napadnutého uznesenia, pretože po preskúmaní veci vzhľadom na osobu obžalovaného ako aj na povahu prejednávanej veci, tiež dospel k záveru, že boli splnené zákonné podmienky prijatia písomného sľubu, ktorý obžalovaný ponúkol. Za vyššie uvedené skutky Okresná prokuratúra Košice I podala pod sp. zn. 2Pv/567/05 na Okresný súd Košice I obžalobu na obvineného žalobcu a na L.E. T. a to dňa 12. 10. 2005. Z rozsudku Okresného súdu Košice I č. k. 7T/101/2005-410 zo dňa 7. 6. 2012, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 8. 6. 2012, súd zistil, že súd obžalovaného L. U. spod obžaloby okresného prokurátora Košice I pre skutky vyššie citované oslobodil, nakoľko nebolo dokázané, že sa stali skutky, pre ktoré bol obžalovaný stíhaný. Po ukončení trestného stíhania žalobca podal na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky dňa 6. 12. 2012 žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím o väzbe podľa zákona č. 514/2003 Z. z. V zmysle tohto zákona si uplatnil nemajetkovú ujmu spôsobenú mu nezákonným rozhodnutím a žiadal priznať nemajetkovú ujmu vo výške 80 000 eur. Žalobca predložil súdu spolu so žalobou oznámenie o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody, ktorú mu zaslalo Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky zo dňa 7.5.2003 a v ktorom mu oznámilo, že prerokovalo jeho žiadosť, pričom žiadosti nevyhovelo. Podľa názoru Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky nebolo v danej veci preukázané splnenie zákonných podmienok pre priznanie nároku na náhradu škody, preto bola predmetná žiadosť žalobcu posúdená ako nedôvodná. Žalobca vo svojej výpovedi pred súdom potvrdil, že bol súdne trestaný asi dvakrát, pred vzatím do väzby pracoval ako vodič taxislužby

na dohodu u svojej bývalej manželky. S bývalou manželkou C. U. V. O. H. U. Č.. XX X. M. O. X., ale vzhľadom na vzájomné rozpory medzi nimi, sa presťahoval do podnájmu na sídlisko O. L. X. M.. Uvedol, že podľa neho bol vzatý do väzby neprávom, pretože jeho bývalá manželka ho obvinila, že ju týral alebo že sa jej vyhrážal. Po prepustení z väzby bola celá jeho rodina rozhádaná, prestal sa stykať s rodinnými príslušníkmi, v mieste bydliska sa mu vysmievali, že bol trestne stíhaný, z dôvodu čoho odišiel za prácou do Čiech. Uvedol, že má obavy stretnúť sa s bývalou manželkou, aby znovu nedala na neho podnet na trestné stíhanie. Do M. chodieval veľmi nepravidelne, našiel si zamestnanie cez pracovnú agentúru, kde dosahoval zárobok 14.000 až 15.000 korún českých mesačne. Má 3 sestry, s ktorými sa predtým stretával dennodenne. Počas väzby ho navštevovala jedna zo sestier, pričom mu vyčítala jeho konanie. Po prepustení z väzby jeho sestry čiastočne zmenili správanie voči nemu. Súd vypočul svedkov X. V., L. V. R. B. V.. Žalobca o tom, že bol po prepustení z väzby zamestnaný predložil súdu potvrdenie o zdaniteľných príjmoch zo závislej činnosti a z funkčných pôžitkov za rok 2009, z ktorého súdu zistil, že pracoval v Českej republike v spoločnosti X. F.. E.. D., P. XX, O. L.. Za vyššie uvedené obdobie mal príjem 64.000 korún českých a to za mesiace máj až december 2009. Podľa potvrdenia citovaného zamestnávateľa mal žalobca priemerný mesačný zárobok vo výške 7.151 korún českých. V tejto spoločnosti bol zamestnaný do XX. X. XXXX. Žalobca ďalej predložil súdu potvrdenie o dĺžke zamestnania u svojho zamestnávateľa JASK s. r. o. Svidník, kde bol zamestnaný od XX. XX. XXXX Y. X. XX. XXXX, ďalej zápočtový list spoločnosti L. F.. E.. D.. F.Í. o tom, že bol zamestnaný v tejto spoločnosti od 8. X. XXXX Y. XX. X. XXXX, teda 46 dní. Zo zápočtového listu predloženého žalobcom vyhotoveného spoločnosťou P. F.. E.. D.. P. súd zistil, že v tejto spoločnosti pracoval žalobca od XX. X. XXXX Y. XX. X. XXXX. Z výpovede žalobcu súd zistil, že v súčasnosti je zamestnaný v spoločnosti P. F.. E.. D., B., Česká republika. Súd sa oboznámil aj s trestným spisom Okresného súdu Košice I sp. zn. 7T/101/2005, v ktorom bolo vedené trestné stíhanie voči žalobcovi za vyššie uvedené trestné činy. Z uvedeného trestného spisu sa súd oboznámil s úradným záznamom o predvedení obvineného (žalobcu) dňa 18. 4. 2005, ktorý bol predvedený na požiadavky vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Úradu justičnej a kriminálnej polície. V tomto úradnom zázname bolo uvedené, že žalobca je bez zamestnania. Bolo zistené, že počas previerky s poškodenou (manželkou žalobcu), ktorá sa nachádzala v služobnom motorovom vozidle jej obvinený žalobca 5 krát telefonoval na mobilný telefón, pričom na mobilnom telefóne identifikované miesto odkiaľ volal bolo na L. Z. X. M. P. B. N., kde bol následne obvinený, zadržaný a predvedený vyšetrovateľovi Úradu justičnej a kriminálnej polície. Žalobca bol zadržaný na základe zápisnice o zadržaní obvineného vyhotovenej vyšetrovateľom Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, Úradu justičnej a kriminálnej polície dňa 19. 4. 2005 a ktorý bol zadržaný z dôvodov uvedených v § 67 ods. 1 písm. b), c) Trestného poriadku, lebo bola dôvodná obava, že obvinený bude pôsobiť na svedkov a bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo hrozil. Aj v tejto zápisnici je uvedené, že žalobca je bez pracovného pomeru. Okresná prokuratúra Košice I dňa 20. 4. 2005 podala na Okresný súd Košice I návrh na vzatie do väzby žalobcu a L. T.. Okrem iného sa v tomto návrhu na vzatie do väzby uvádza, že ako z odpisu trestu obvineného žalobcu vyplýva doposiaľ, že bol celkovo 4 krát odsúdený, pričom v 3 prípadoch sa naň hľadí ako by odsúdený nebol. Naposledy mu bol rozsudkom Okresného súdu Košice I sp. zn. 2T/253/02 z 30. 8. 2002 uložený za trestný čin podľa § 250 ods. 1 Trestného zákona podmienený trest odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov so skúšobnou dobou do 1. 10. 2005. Lustráciou v registri Okresnej prokuratúry bolo zistené, že na obvineného (žalobcu) bola dňa 22. 3. 2005 podaná obžaloba pod č. k. 3Pv/166/05-11 za trestné činy podľa § 197 ods. 1, 2 Trestného zákona a § 238 ods. 1 Trestného zákona, pričom poškodenou bola jeho bývalá manželka C. U.. Ďalej v návrhu bolo uvedené, že už v minulosti sa opakovane dopúšťal žalobca trestnej činnosti rôzneho charakteru, pričom trestný čin spáchal v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia. Preto v danom prípade sú dané konkrétne skutočnosti odôvodňujúce obavu, že obvinený bude pokračovať v trestnej činnosti alebo že vykoná trestný čin, ktorým hrozil. Zo znaleckého posudku č. 14/2005 a č. 12/2005 vypracovaného MUDr. Silviou Kitkovou, znalkyňou z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria a MUDr. Ivanom Dóciom, znalcom z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria zo dňa 19. 5. 2005 súd zistil, že žalobca v dňoch páchania trestných činov vydierania bol schopný rozoznať spoločenskú nebezpečnosť svojho konania, jeho ovládacie schopnosti boli znížené v nepodstatnej miere alkoholom, ktorý skonzumoval sám a dobrovoľne. V čase páchania druhého trestného činu bol schopný rozoznať spoločenskú nebezpečnosť svojho konania, je veľmi pravdepodobné, že takmer vždy pri páchaní tohto trestného činu bol pod vplyvom alkoholu, tento alkohol skonzumoval sám, dobrovoľne a jeho ovládacie schopnosti boli s konzumovaným alkoholom znížené len v nepodstatnej miere. V znaleckom posudku ďalej znalci poukázali na to, že žalobca je závislý od alkoholu a je ambulantne protialkoholicky liečený, pričom doporučili pokračovať v ochrannej ambulantnej protialkoholickej liečbe.

V cit. trestnom konaní bol vypracovaný aj znalecký posudok č. 10/2005 vo veci týrania blízkej a zverenej osoby, ktorý vypracoval znalec Doc. PhDr. Miroslav Skorodenský, CSc. na základe objednávky Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, Úradu justičnej a kriminálnej polície. Tento znalecký posudok mal vypracovať z dôvodu toho, že žalobca bol stíhaný za trestný čin z vydierania, týrania blízkej a zverenej osoby a medzi inými otázkami sa mal vyjadriť aj k tomu, či je syndróm týranej osoby u poškodených C. U. R. L. Y. P. U. R. L. V.. V závere svojho znaleckého posudku menovaný znalec uviedol, že u bývalej manželky žalobcu boli preukázané prvky syndrómu týranej osoby ako v oblasti fyzického násillia, tak aj v oblasti psychického násillia, ktoré sa prejavujú psychickou traumou, manifestujúcou sa v celkovej emocionálnej instabilite, obseciách, precitlivelosti, strachu a obavách z budúcnosti vyúsťujúcich do depresívnej nálady. U L. V. - Y. C. U. znalec uviedol, že syndróm týraného dieťaťa sa prejavil v oblasti psychických útrap použitými spôsobmi týrania: rôzne formy manipulácie so strachom alebo láskou, vyhrážaním sa, posmechom, neprimeraným kritizovaním alebo ponižovaním, dávaním neprimeraných alebo dlhodobých trestov zo strany obvineného (žalobcu). Bezprostrednou reakciou na tieto útrapy je psychická trauma vyúsťujúca u poškodenej do následkov pripomínajúcich depresiu, schizoidné tendencie, emocionálnu instabilitu s následnými prejavmi apatie a nezájmu, ale aj zvýšenou hladinou cukru v krvi. U poškodeného P. U. sa syndróm týraného dieťaťa prejavil v oblasti psychických útrap použitými spôsobmi týrania podobných ako u jeho sestry L. V. zo strany obvineného. Bezprostrednou reakciou na tieto útrapy je psychická trauma vyúsťujúca u P. U. do impulzívneho viac agresívneho, asociálneho správania, ktoré suspektne môže viesť k poruchám správania. Z výpovede žalobcu pred Okresným riaditeľstvom Policajného zboru, Úradom justičnej a kriminálnej polície zo dňa 19.4.2005 súd zistil, že žalobca uviedol, že ukončil 9 tried základnej školy, nastúpil na učňovskú školu v Košiciach, ktorú však neukončil. Pracoval ako vodič v Pozemných stavbách do roku 1991, potom vystriedal viacero zamestnaní, pričom pracoval ako prevádzkar kuchyne do roku 1996, odvtedy nepracuje nikde. Bol súdne trestaný dvakrát, pričom v dobe výsluchu bol podmienčne odsúdený. Súd, vychádzajúc z § 3 ods. 1, 2, § 8 ods. 5 písm. b/, ods. 6 písm. a/, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4 a § 17 ods. 1, 2 cit. zák. , z vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalobca bol vzatý do väzby uznesením Okresného súdu Košice I č. k. 5Tp/47/05 dňa 21. 4. 2005, pričom táto väzba trvala do 9. 1. 2006, kedy bol prepustený na slobodu uznesením Okresného súdu Košice I dňa 21. 12. 2005. Súd prepustil žalobcu na slobodu a prijal jeho písomný sľub. Väzba trvala však do 9. 1. 2006, pretože voči uzneseniu o prepustení žalobcu na slobodu podal okresný prokurátor sťažnosť, ktorá bola zamietnutá uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 8Tos/75/05 zo dňa 9. 1. 2006. Rozsudkom Okresného súdu Košice 7T/101/2005 zo dňa 7. 6. 2012 bol žalobca oslobodený spod obžaloby okresného prokurátora Košice I zo skutkov, ktoré mu boli kladené za vinu v obžalobe a ktoré súd citoval vyššie. Žalobca podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, pričom túto žiadosť zaslal žalovanému dňa 6. 12. 2012. Výsledok predbežného prerokovania nároku sa dozvedel žalobca od svojho právneho zástupcu, ktorému dňa 7. 5. 2013 žalovaný oznámil, že žiadosť žalobcu bola predbežne prerokovaná podľa zákona č. 514/2003 Z. z., pričom neboli splnené zo strany žalobcu zákonné podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody a preto bola žiadosť žalobcu posúdená ako nedôvodná. V rámci žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody si žalobca uplatnil voči žalovanému nemajetkovú ujmu vo výške 80.000 eur. Vykonaným dokazovaním bolo súdu preukázané, že boli splnené podmienky pre nepriznanie náhrady škody žalobcovi, ktoré sú uvedené v zákone č. 514/2003 Z. z., konkrétne v § 8 ods. 6 písm. a) tohto zákona, ktorý nepriznáva právo na náhradu škody vtedy, ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zavinila sama. V danom prípade súd dospel k záveru, že v čase vzatia žalobcu do väzby sa žalobca vyhrážal manželke telefonátmi. Časť týchto telefonátov bola aj v trestnom konaní zaznamenaná, pričom trestného činu vyhrážania sa dopúšťal v skúšobnej dobe, rovnako sa mal dopustiť v skúšobnej dobe podmienčného odsúdenia aj týrania blízkej a zverenej osoby, takže tu bolo podozrenie z vyhrážania sa bývalej manželky za účelom získania motorového vozidla. Žalobca bol dovtedy 4 krát súdne trestaný, pričom súd pri vzatí do väzby vychádzal z obsahu vyšetrovacieho spisu a zo zaznamenaných výrokov žalobcov voči svojej bývalej manželke, ktoré boli násilného charakteru. Uvedených skutkov sa dopúšťal žalobca počas skúšobnej doby podmienčného odsúdenia. V čase vzatia do väzby žalobcu existovali dôvody väzby, že by mohol pokračovať v trestnej činnosti, z ktorej bol obvinený, teda súd v trestnom konaní dospel k záveru, že existujú dôvody väzby uvedené v uznesení o vzatí žalobcu do väzby. Z väzby bol síce žalobca prepustený na slobodu, ale s tým, že súd prijal jeho sľub ako obvineného. Zo správania sa obvineného, teda žalobcu, tak vyplývalo, že si sám zapríčinil to, že bol vzatý do väzby a preto mu nepatrí právo na náhradu škody voči štátu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.. Z uvedených dôvodov súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol. Okrem uvedeného súd dodal, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal súdu svoje tvrdenia uvedené v žalobe, že bol pred vzatím do väzby pracovne činný, pretože bol preukázaný v tomto konaní opak, a to

že bol pred vzatím do väzby žalobca nezamestnaný, čo vyplýva aj z jeho výpovedí v prípravnom konaní. Ďalej žalobca vo svojej žalobe tvrdil, že si zarábal na svoje živobytie, čo však súdu rovnako nepreukázal, pretože nepredložil doklady, že by bol pracovne činný. Sám vo svojej výpovedi v prípravnom konaní uviedol, že je nezamestnaný od roku 1996. Žalobca nepreukázal ani svoje tvrdenia uvedené v žalobe, že viedol riadny život pred vzatím do väzby, pretože ku skutkom, ktoré mu boli kladené v obžalobe za vinu, došlo v čase jeho podmieneného odsúdenia. Žalobca vo svojej žalobe tvrdil, že väzobné stíhanie mu spôsobilo psychické problémy a že bol odcudzovaný širokou verejnosť a príbuznými, čo však nepreukázal súdu žiadnymi relevantnými dôkazmi. V konaní bolo preukázané, že po prepustení na slobodu žalobca sa zamestnal, naďalej pracuje v Českej republike. Z uvedených dôvodov aj preto preto súd dospel k záveru, že žalobca nepreukázal, že má nárok na náhradu škody voči žalovanej. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. V danom prípade žalovaná mala plný úspech vo veci, preto má právo na náhradu trov konania voči žalobcovi vo výške 100 %.

4. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z odvolacích dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) C.s.p., t.j., že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

5. V odvolaní poukázal na dôvody podanej žaloby a celý priebeh trestného konania, vrátane vzatia a prepustenia z väzby. Zdôraznil, že súd nevzal do úvahy skutočnosť, že bol spod žaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Košice I v plnom rozsahu oslobodený, čo znamená, že čin, ktorý bol mu kladený za vinu, nespáchal. Poukázal na to, že argumentácia súdu prvej inštancie v tom smere, že žalobca si väzbu zaviniť sám a tým - naplní ust. § 8 ods. 6 písm. a) zák. Č. 514/2003 Z. z. je v rozpore s účelom tohto zákona, v rozpore s Ústavou SR a ustanoveniami medzinárodných zmlúv, ktorými je SR viazaná. Uviedol, že je pravdou, že žalobca bol v minulosti súdne trestaný, ale tento fakt neoprávňoval orgány prípravného konania na vznesenie obvinenia, ani súd na vzatie do väzby za skutky, ktoré nespáchal. Poukázal na to, že väzba je najzávažnejší zásah do osobnej slobody jednotlivca v trestnom konaní, že žalobca v nej strávil nezákonne čas od 18. 4. 2005 do 09. 1. 2006 a žiaden právny predpis neoprávňuje súd prvej inštancie konštatovať, že sa nič nestalo, že žalobca vyše osem mesiacov strávil vo väzbe len preto, že bol v minulosti súdne trestaný. Týmto faktom si žalobca väzbu nezaviniť, táto bola zavinená nezákonným rozhodnutím o vznesení obvinenia a nezákonným rozhodnutím o väzbe. Ďalej poukázal na konštantnú judikatúru a na to, že oslobodzujúcim rozsudkom bola spochybnená hodnovernosť výpovede poškodenej, o výpoveď ktorej sa opieralo uznesenie o vznesení obvinenia, ako jedna z materiálnych podmienok vzatia do väzby a uznesenie o vzatí do väzby. Z uvedených dôvodov tvrdil, že nie je možné vychádzať z toho, že si vzatie do väzby zaviniť sám. Citoval § 3 ods. 1, § 8 ods. 5, § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, sčasti z dôvodov uznesenia Najvyššieho súdu SR 4Mco/15/2009. Poukázal aj na to, že to, že bol v minulosti súdne trestaný, nič nemení na tom, že bol v tomto prípade spod obžaloby v plnom rozsahu oslobodený, t.zn., že trestné činy, ktoré mu kladené za vinu, nespáchal a vzhľadom k tomu treba považovať rozhodnutie o vzatí do väzby za nesprávne, nezákonné. Ďalej citoval sčasti z odôvodnenia Nálezu Ústavného súdu SR ÚS 540/2016. Ďalej poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 7Cdo/121/2012, z odôvodnenia ktorého sčasti citoval. Nesúhlasil so záverom súdu, že nepreukázal, že má nárok na náhradu škody voči žalovanej. Poukázal na svoju výpoveď pred súdom 10. 05. 2017, kedy uviedol, že predtým, než bol vzatý do väzby, pracoval na dohodu ako vodič taxislužby u svojej bývalej manželky, ktorá však za neho neodvádzala odvody do fondov, že po prepustení z väzby bola jeho rodina rozhádaná, prestal sa s rodinou navštevovať, dá sa povedať, že o rodinu prišiel. Po prepustení z väzby sa mu každý vysmieval a bol nútený odísť za prácou z územia Slovenskej republiky. Tieto tvrdenia žalobcu vo svojom výsluchu dňa 27. 10. 2017 potvrdili svedkovia L. V., X. V. R. B. V., ktoré zhodne uviedli, že mal po prepustení z väzby problém sa zaradiť do rodiny, do pracovného procesu, že bol z toho psychicky na dne. Tvrdil, že utrpel nemajetkovú ujmu samotným výkonom väzby, ktorý predstavoval vážny zásah do osobnej slobody, následne vyvolal ďalšie negatívne dopady na jeho osobný život. Trestné stíhanie trvajúce odo dňa 18. 4. 2005 až do vyhlásenia oslobodzujúceho rozsudku dňa 07. 6. 2012, t.j. viac ako 7 rokov predstavovalo dlhotrvajúci zásah do osobnostných práv žalobcu, ktorý pretrváva až dodnes. Priznanie nemajetkovej ujmy, ktorej za primeranú výšku považoval sumu 11.450,-eur, je spôsobom umožňujúcim zmiernenie následkov neoprávneného zásahu, ktorý ovplyvnil osobný a spoločenský život žalobcu. Navrhol rozsudok zmeniť, žalobe vyhovieť a priznať mu náhradu trov konania.

6. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods. 1, 2 C.s.p. a rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p., lebo súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ho právne posúdil, jeho odôvodnenie má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, na dôvody ktoré v celom rozsahu odkazuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie žalobcom, ktorý v podstate iba opakuje skutočnosti uvádzané už pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa súd v odôvodnení rozsudku riadne a presvedčivo vysporiadal.

7. Žalobca v odvolaní uplatnil odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) C.s.p., t.j., že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

8. Ani jeden z vyššie uvedených odvolacích dôvodov nie je daný.

9. Inými vadami, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa § 365 ods. 1 písm. d) C.s.p. podľa ustanovenej praxe sú všetky vady, prejavujúce sa v inom postupe súdu prvej inštancie pri dokazovaní, nesprávnom posudzovaní procesných otázok, ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania, chybnom poučovaní strán sporu a v ďalších nedostatkoch jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú bez ďalšieho, ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

10. V odvolaní žalobca neuvádza žiadnu skutočnosť, ktorá by zakladala existenciu tohto odvolacieho dôvodu, pritom ani odvolací súd nezistil takú skutočnosť, ktorá by zakladala existenciu tohto odvolacieho dôvodu.

11. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p. sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre rozhodnutie súdu prvej inštancie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne lebo nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 C.s.p., a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 C.s.p.

12. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 C.s.p.

13. Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany i podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho

vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

14. Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, tzn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu, na čom nič nemenia ani skutočnosti uvedené v odvolaní žalobcu.

15. Pokiaľ ide o zistenie skutkového stavu odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že zo správania žalobcu ako obvineného vyplynulo, že si sám zapríčinil to, že bol vzatý do väzby, že v čase vzatia žalobcu do väzby sa žalobca vyhrážal manželke telefonátmi a že časť týchto telefonátov bola aj v trestnom konaní zaznamenaná, pričom tohto konania sa dopúšťal v skúšobnej dobe tak, že bolo dôvodné podozrenie z jeho vyhrážania sa bývalej manželke, ako aj vyhrážania sa za účelom získania motorového vozidla. Súd správne vychádzal z obsahu vyšetrovacieho spisu a zo zaznamenaných výrokov žalobcu voči svojej bývalej manželke, ktoré boli násilného charakteru. Navyše bolo to v čase, keď bol žalobca v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia a v tom čase existovali aj dôvody väzby, že by mohol pokračovať v trestnej činnosti, z ktorej bol obvinený. Okrem iného v rámci trestného konania boli vypracované aj znalecké posudky č. 14/2005 a č. 12/2005 MUDr. Silviou Kitkovou, znalkyňou z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvie psychiatrie a MUDr. Ivanom Dóćim, znalcom z odboru zdravotníctva a farmácia, odvetvie psychiatria, z ktorých záverov, okrem iného, bolo zistené, že žalobca bol závislý od alkoholu, že bol ambulantne protialkoholicky liečený, pričom mu doporučili pokračovať v ochrannnej ambulantnej protialkoholicko liečbe. Zo záverov znaleckého posudku 10/2005 znalca doc. PhDr. Miroslava Skorodenského, CSc. vyplynulo, že u bývalej manželky žalobcu boli preukázané prvky syndrómu týranej osoby ako v oblasti fyzického násillia, tak aj oblasti psychického násillia, ktoré sa prejavovali psychickou traumou, manifestujúcou sa v celkovej emocionálnej instabilite, obcesiách a precitlivenosti, strachu a obavách z budúcnosti a u dcéry žalobcu C. U. znalec uviedol syndróm týraného dieťaťa, ktorý sa prejavil v oblasti psychických útrap použitými spôsobmi týrania rôzne formy manipulácie so strachom alebo láskou, vyhrážaním sa, posmechom, neprímeraným kritizovaním alebo ponižovaním, dávaním neprímeraných alebo dlhodobých trestov zo strany obvineného a bezprostrednou reakciou na tieto útrapy, psychická trauma vyúsťujúca u poškodenej do následkov pripomínajúcich depresiu, schizoidné tendencie, emocionálnu instabilitu s následnými prejavmi apatie a nezájmu. U poškodeného P. U., syna žalobcu sa prejavil syndróm týraného dieťaťa v oblasti psychických útrap použitými spôsobmi týrania podobných ako u jeho sestry a bezprostrednou reakciou na tieto útrapy bola psychická trauma vyúsťujúca do impulzívneho viac agresívneho a sociálneho správania, ktoré subjektívne mohlo viesť k poruchám správania.

16. Odvolací súd sa preto stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že neboli splnené podmienky pre priznanie náhrady škody žalobcovi uvedené v zákone 514/2003 Z.z., a to konkrétne v § 8 ods. 6 písm. a/ tohto zákona, ktoré nepriznáva právo na náhradu škody vtedy, ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zavinila sama. Obsah vyšetrovacieho spisu, dôkazy uvedené vo vyšetrovacom spise, najmä obsah telefonátov zaznamenaných v trestnom konaní nasvedčovali tomu, že správanie žalobcu dávalo existenciu dôvodov na vzatie do väzby a že by mohol pokračovať v trestnej činnosti, z ktorej bol obvinený, čím si zapríčinil, že bol vzatý do väzby a z tohto dôvodu mu nepatrí právo na náhradu škody voči štátu. Rovnako sa odvolací súd stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal tvrdenia uvedené v žalobe, že bol pred vzatím do väzby pracovne činný, pretože bol preukázaný opak, že pred vzatím do väzby bol nezamestnaný, čo vyplynulo aj z jeho výpovedí v prípravnom konaní. Pokiaľ žalobca poukazuje na tú skutočnosť, uvedenú v odvolaní, že pred vzatím do väzby pracoval na dohodu ako vodič taxislužby u svojej bývalej manželky, ktorá však za neho neodvádzala odvody do fondov, táto skutočnosť nebola preukázaná a ťažko možno aj predpokladať s ohľadom na trestné stíhanie, ako aj obsah telefonických hovorov, že by mohol u nej ďalej pracovať ako vodič. Bolo napokon preukázané, že po prepustení z väzby a oslobodení žalobcu spod obžaloby, sa zaradil do pracovnej činnosti. Odvolací súd poukazuje na závery súdu, vo vzťahu k uplatneniu nároku podľa § 17 ods. 1, 2 cit. zákona na nemajetkovú ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, že väzobné stíhanie mu spôsobilo psychické problémy a že bol odsudzovaný širokou verejnosťou a príbuznými, nepreukázal pred súdom žiadnymi relevantnými dôkazmi.

17. Vo vzťahu k nepriznaniu nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v súvislosti s tým, že žalobca si vzatie do väzby zapríčinil aj sám podľa § 8 ods. 6 písm. a/ cit. zákona, odvolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR I. ÚS 444/2012-17 z 3.10.2012, v ktorom bola sťažnosť sťažovateľa odmietnutá pre

zjavnú neopodstatnenosť. V odôvodnení uvedeného uznesenia ústavný súd, o.i., uviedol, že: „Podľa § 8 ods. 6 zák. č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody nevznikne, ak si osoba uloženie trestu ochranného opatrenia alebo väzbu zavinila sama. Uvedené ustanovenie jednoznačne vymedzuje prípady, kedy žalobca nemá právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe. V prejednávanej veci žalobca pred vznesením obvinenia a pred rozhodnutím o väzbe sa správal agresívne, agresivitu zvyšovalo použitie alkoholu a vzhľadom na predchádzajúce útoky, aj agresívne správanie na pracovisku manželky a na polícii bolo dôvodom k podaniu návrhu a následnému vzatiu do väzby. Z výpovedí poškodenej, výpovedí detí a matky žalobcu a ďalších svedkov jednoznačne vyplynulo, že konanie žalobcu naplnilo znaky stíhaného prečinu, čo bolo uvedené aj v uznesení okresného súdu. V prejednávanej veci (sťažnostnej veci pred ústavným súdom) bolo zrejmé, že žalobca si svojím správaním väzbu zavinil sám, čo vyplýva z vyjadrení a podaného trestného oznámenia poškodenej, na základe ktorej bolo začaté trestné stíhanie. Tým, že svoju výpoveď zmenila a tým vlastne podnet na začatie trestného stíhania vzala späť, v zmysle citovaného ustanovenia žalobcovi právo na náhradu škody nevzniklo. V uvedenej sťažnostnej veci ústavný súd na doplnenie uviedol, že predpoklady vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe sú v zákone č. 514/2003 Z.z o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov vymedzené tak pozitívne (§ 8 ods. 5), ako aj negatívne (§ 8 ods. 6), že nevyhnutným predpokladom na vznik nároku na náhradu škody je teda naplnenie niektorej z hypotéz predpokladaných v § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z.z., t.j. že voči osobe, ktorá bola vzatá do väzby, bolo trestné stíhanie zastavené, bola spod obžaloby oslobodená alebo vec bola postúpená inému orgánu, že ide však len o prvý predpoklad vzniku tohto nároku, pretože vychádzajúc z logického a systematického výkladu zákona č. 514/2003 Z.z., je kumulatívnou podmienkou súčasne nenaplnenie žiadneho z negatívnych predpokladov, za ktorých nárok na náhradu škody nevznikne podľa § 8 ods. 6 (in concreto zavinenie väzby). Inak povedané, v prípade naplnenia niektorého z negatívnych predpokladov uvedených v § 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z.z. (napr. i zavinenie väzby, i zastavenie trestného stíhania z dôvodu, že trest, ku ktorému môže stíhanie viesť, je celkom bez významu popri treste, ktorý pre iný čin bol obvinenému už uložený alebo i oslobodenie spod obžaloby, pretože osoba nie je trestne zodpovedná). Nárok na náhradu škody nevznikne ani v prípade danosti niektorého z pozitívnych predpokladov vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe ust. v § 8 ods. 5 zákona 514/2003 Z.z. Čo je potrebné považovať za zavinenie väzby samotnou osobou, ktorá žiada o náhradu škody, zákon č. 514/2003 Z.z. bližšie neustanovuje, preto je interpretácia a aplikácia tohto zákonného ustanovenia zverená všeobecným súdom, ktoré o nárokoch na náhradu škody spôsobenej väzbou rozhodujú. Pri tomto rozhodovaní vychádzajú vždy z konkrétnych okolností každého prípadu zistených z riadne vykonaného dokazovania, vychádzajúc z ktorého im prislúcha urobiť právny záver o zavinení, resp. nezavinení väzby osobou žiadajúcou náhradu škody.

18. Vychádzajúc aj z cit. nálezu ústavného súdu, z konkrétnych okolností tohto prípadu, je nepochybné, že v čase vzatia do väzby v r. 2005, vzhľadom na vtedajšie správanie sa žalobcu voči manželke, ako aj dôkazom, ktoré boli v rámci trestného konania obsiahnuté vo vyšetrovacom spise, vrátane uvedených znaleckých posudkov, odvolací súd dodáva, že existovala dôvodná obava, že by mohol pokračovať v trestnej činnosti, ktorej sa mal dopúšťať voči manželke a maloletým deťom ako blízkym osobám, a že bolo dané aj jeho zavinenie na vzatí do preventívnej väzby. Už aj z týchto dôvodov bolo potrebné rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

19. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p.

20. Žalobca nemal v odvolacom konaní úspech a žalovanej trovy odvolacieho konania nevznikli, preto stranám náhrada trov odvolacieho konania nebola priznaná.

21. Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie n i e j e prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).